ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥ'Ι'Σ**

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΙΝΑΝ Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα γεννιόντουσαν ἡ πεταλοῦδες....

Ἄ, πόσες πεταλοῦδες ἦταν στὸ βουνό! Ἀπ' ὅλα τὰ χαμόκλαδα, ἀπ' ὅλα τὰ χορτάρια, ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια ξεπετιόντουσαν πεταλοῦδες, ὅλο πεταλοῦδες, πλῆθος πεταλοῦδες....

Ἔμοιαζαν μὲ νιφάδες ἄσπρες, νιφάδες κίτρινες, νιφάδες κόκκινες καὶ πετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σὰν μεθυσμένες ἀπ' τὸν ἀέρα κ' ἀπὸ τὸν ἥλιο....

Τὸ βουνὸ τραγουδοῦσε χαρωπὰ μὲ ὅλες του τὶς βρύσες καὶ κύτταξε μὲ ὅλες του τὶς μαργαρίτες τὶς πεταλοῦδες ποὺ γεννιόντουσαν...

Κ' ἡ Ρικέτα, ἡ μικρὴ βοσκοπούλα, τὶς κύτταξε κ' αὐτὴ ἀθῶα, μὲ μάτια ποὺ ἔμοιαζαν μὲ μαργαρίτες τοῦ κάμπου. Ἡ Ρικέτα ἦταν ὄμορφη σὰν νεράϊδα καὶ πήγαινε κάθε μέρα στὸ βουνό, ὅπου ἔβοσκε τὶς γίδες της.

Ἂν καὶ δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεκατέσσερα χρόνια της, ὡστόσο φαινόταν ἀρκετὰ μεγάλη, κ' ὁ τράγος της μὲ τὰ μεγάλα στριμμένα κέρατα, εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴ φοβᾶται. Τώρα πειά, ὅταν πήγαινε νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπ' τὰ γένεια, δὲν τὴν κοντοβούλωσε, ὅπως καὶ πρώτα.

* * *

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ρικέτα ἀποκοιμήθηκε ἐπάνω στὰ χορτάρια, ἐπάνω στὰ ζεστὰ χορτάρια, νοιώθοντας τὰ βλαστάρια νὰ γαργαλοῦν τὰ πόδια της, σὰν ἀνθρώπινα δάχτυλα...

Ἔξαφνα, ἐνῶ κοιμόταν, αἰσθάνθηκε νὰ κάθεται ἐπάνω στὰ μάγουλά της κάτι, μιὰ πεταλοῦδα ἴσως.

Ἡ Ρικέτα, καθὼς ἦταν μισοκοιμισμένη, χαμογέλασε.... Ἀλλὰ ἐνῶ χαμογελοῦσε, ἔνιωσε τὸ ἴδιο ἄγγιγμα ἐπάνω στὰ μάτια της καὶ τῆς φάνηκε λίγο βαρὺ γιὰ μιὰ πεταλοῦδα. Ἄνοιξε τότε τὰ βλέφαρά της καὶ ξεφώνησε ξαφνιασμένη. Μπροστά της ἔστεκε ἕνα παλληκάρι.

— Καλημέρα σου, ὡραία μου πεταλοῦδα! τῆς εἶπε. Γιατὶ μὲ φοβᾶσαι;...

Τὰ χεῖλη του ἦσαν ροδοκόκκινα σὰν βελουδένια...

Ἡ Ρικέτα ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια της κι' ἀναστέναξε. Τὸ ὡραῖο παλληκάρι τὴν ξαναφίλησε τότε τρυφερὰ κι' ἡ κόρη ξαναναστέναξε. Τὴν πῆρε ὕστερα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔμειναν ἔτσι ἑνωμένοι, στόμα μὲ στόμα, μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Ἡ Ρικέτα εἶχε σβύσει ἀπ' τὴ χαρά.

— Καὶ τώρα, γλυκειά μου βοσκοπούλα, τῆς εἶπε τὸ παλληκάρι, ἔγινες δική μου!...

— Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ξεψυχισμένα ἡ νέα.

— Σαλβάτο, μακροῦλα μου.

— Τί δουλειὰ κάνεις;

— Εἶμαι γιδοβοσκός, ὅπως κι' ἐσύ, καὶ πάω στὴν πολιτεία γιὰ νὰ πουλήσω γάλα γιδίσιο. Ἔρχεσαι κι' ἐσὺ μαζύ μου;...

— Ἂν μποροῦσα, μετὰ χαρᾶς μου... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

— Ἔ, καλὴν ἀντάμωσι τότε! εἶπε ὁ ὡραῖος γιδοβοσκὸς καὶ σφύριξε τὶς γίδες του ποὺ πήγαιναν στὸ δρόμο.

— Πότε θὰ γυρίσῃς πίσω; ρώτησε ἡ Ρικέτα.

— Τὸ φθινόπωρο....

— Κι' ἀπὸ ποῦ θἀρθῆς;

— Νά, ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο....

— Κι' ἐγὼ ἐδῶ θἀμια....

Κι' ἡ φωνὴ τῆς βοσκοπούλας, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, εἶχε γίνει λιπηνή, σὰν τὸν ἀέρα τοῦ χειμῶνα, ποὺ κάνει τὰ ἔλατα νὰ κλαίνε.

Ὁ Σαλβάτο ἔφυγε κι' ἡ Ρικέτα κύτταξε γιὰ ὥρα μιὰ ὥρα τὴ σκόνη ποὺ σήκωνε τὸ κοπάδι στὸ δρόμο του.

* * *

Εἶνε καλοκαίρι πειὰ κι' ἡ πεταλοῦδες πετοῦν ὅλες μαζύ, ὑψώνονται στὸν οὐρανό, πᾶνε κάτω ἐκεῖ πρὸς τὸ μεγάλο κάπιο τὸν ἀλογάλανο.

Θὰ βροῦνε τάχα ἐκεῖ τὸν ὄμορφο γιδοβοσκό, ποὺ ἄγγιξε τὰ χείλη τ' ἁπαλὰ σὰν φτεροῦγες ἐντόμων;

Περνοῦν μέρες, περνοῦν βδομάδες κι' ἡ πεταλοῦδες γίνονται βαρειές. Μὰ κι' ἡ Ρικέτα νοιώθει πὼς εἶνε πιὸ βαρειά, ὅταν πετᾶνε ἐπάνω στὰ χορτάρια καὶ ξαπλώνεται.

Ἄλλοτε, ὅταν σηκωνόταν, ἄφινε στὴ χλόη ἕνα μικρὸ βαθουλώμα, σὰν αὐτὸ ποὺ ἀφίνουν τὰ κατσικάκια. Τώρα τὸ βαθουλώμα εἶνε πιὸ μεγάλο κι' ὁλόκληνα μεγαλώνει....

* * *

Ὅμως τὸ φθινόπωρο δὲν εἶνε πειὰ μακρυά.

Κι' ἡ Ρικέτα στέκεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ περιμένει κάθε μέρα. Πόσοι γιδοβοσκοί, πόσοι τσοπάνηδες γυρίζουν!

Μὰ ἐκεῖνος ποὺ πέρασε τὴν ἄνοιξι μὲ τὰ χείλη τ' ἁπαλὰ σὰν τῆς πεταλοῦδας τὰ φτερά, ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔκανε δική του, δὲν φαίνεται.

Ὡστόσο, κάποιο πρωί, ἡ Ρικέτα ξαφνιάστηκε Πέρα ἀπ' τὸν κάμπο ἄκουσε ν' ἀνεβαίνῃ ἕνα τραγοῦδι φλογέρας χαρωπό.

Ἡ νέα ἔτρεξε γρήγορα καὶ στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε τῆς φαινόταν πὼς ἡ καρδιά της τραγουδοῦσε. Κι' ἀληθινά, ἦταν ὁ Σαλβάτο ποὺ γύριζε.

Ἡ Ρικέτα τὸν ἐγνώρισε ἀπὸ μακρυὰ κι' ἔνιωσε, καθὼς τὸν εἶδε, νὰ σαλεύῃ μέσα της κάτι ποὺ ἔμοιαζε σὰν μιὰ δεύτερη ζωή. Τὸ παιδί της... Τὸ παιδί τους....

— Ἐπὶ τέλους, ἦρθες! τοῦ φώναξε ἡ νέα, ἁπλώνοντας τὰ χέρια της. Ἤρθες, Σαλβάτο!

Ἀλλ' ὁ γιδοβοσκὸς ἔκανε πὼς ἀπόρησε γιὰ τὴν οἰκειότητά της. Κύτταξε ἀδιάφορα τὴ βοσκοπούλα ποὺ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι καὶ τῆς εἶπε:

— Καλημέρα, κυρά!...

Κι' ἔπειτα τράβηξε τὸ δρόμο του.

Ἡ Ρικέτα ἔμεινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητη ἐπάνω στὸ δρόμο. Ἔπειτα ξαφνιάστηκε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κανένα ὄνειρο, κ' ἔτρεξε σὰν τρελλή.... Μὰ τὸ κοπάδι τοῦ γιδοβοσκοῦ ἦταν μακρυά, δὲν φαινόταν πειά.

Ἡ βοσκοπούλα περπάτησε πολλὴν ὥρα κι' ἀνέβηκε ἐκεῖ ὅπου εἶχαν ἀνεβεῖ ἡ κατσίκες τοῦ Σαλβάτο μὲ τὸν ἦχο τῆς φλογέρας του, μὰ χωρὶς νὰ τὶς φτάσῃ. Αὐτὴ ὅμως προχωροῦσε, ὅλο προχωροῦσε, χωρὶς νὰ κουράζεται καὶ χωρὶς νὰ σταματᾶ...

Κατὰ τὸ βράδυ, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔπεφτε πρὸς τὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας, ἔφτασε μπροστὰ σὲ μιὰ καλύβα, ἐκεῖ ὅπου εἶχε σταθεῖ καὶ τὸ κοπάδι τοῦ νέου γιδοβοσκοῦ. Μέσα στὴν καλύβα ἐκείνη εἶδε τὸ Σαλβάτο νὰ κρατᾶ ἕνα μωρὸ στὰ γόνατά του, ἐνῶ μιὰ γυναῖκα μὲ δαχτυλίδι στὸ χέρι, ἄκουγε σκυφτὴ τὴ διήγησί του.

Ἡ Ρικέτα τὰ κατάλαβε ὅλα. Ὁ Σαλβάτο τὴν πρόδωσε! Παντρεύτηκε!... Καὶ τὸ ἄλλο πρωί, ἡ νέα ἔφυγε ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ κατέβηκε στὸν κάμπο, τραβώντας πέρα κατὰ τὴν πολιτεία, ἐκεῖ ὅπου πᾶνε τόσες κοπέλλες γιὰ νὰ βροῦν παρηγοριὰ στὴν κραιπάλη καὶ στὸν ἄλεθρο....

Τὴν ἴδια ὥρα, πάνω στὰ μαραμμένα χορτάρια τοῦ κάμπου, πάνω στὰ χαμόκλαδα ποὺ εἶχαν τὸ χρῶμα τῆς σκουριᾶς, φτερὰ τρεμοπίλιαζαν κι' ἔπεφταν παντοῦ, φτερὰ κίτρινα, ποὺ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τὰ ζεστάνῃ ὁ ἥλιος ὁ χρυσός.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα πέθαναν ἡ πεταλοῦδες.....

Βασίλισσα τῆς Νορβηγίας;

Ἡ πριγκήπισσα ταράχτηκε, συγκινήθηκε, τάχασε, ὡστόσο εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πῇ «ναί». Ὁ σκυθρωπὸς ἐρωτευμένος ἔβαλε τότε τὸ χέρι του φαιδρὰ ἐπάνω στὸ χεράκι τῆς πριγκηπίσσης. Κι' ὅλοι σηκώθηκαν ἀμέσως καὶ ἤπιαν στὴν ὑγεία τῶν ἀραβωνιασμένων.

* * *

Ἡ ἐρωτικὲς περιπέτειες τῶν μελῶν τῶν διαφόρων βασιλικῶν αὐλῶν ἔχουν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ τόμοι ὁλόκληροι μποροῦν νὰ γραφοῦν γι' αὐτές.

Δηγοῦνται ὅτι, πρὸ ἐτῶν, μιὰ ὡραία καὶ χαριτωμένη κοπέλλα, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου εἶχε διορισθεῖ ὡς ἔκτακτη Κυρία τῆς Τιμῆς τῆς τότε πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας, ἀγαπήθηκε ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ πρίγκηπα, ὁ ὁποῖος εἶχε φιλοξενηθεῖ στὰ Ἀγγλικὰ ἀνάκτορα. Ἂν ὁ πρίγκηψ ἔπαρνε τὴν κόρη ἐκείνη, ἔπρεπε νὰ παρατιθῇ ἀπὸ τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ὁ νεαρὸς ἐρωτοχτυπημένος ἦταν πρόθυμος νὰ τὸ κάνῃ. Ἐφανέρωσε τοὺς σκοπούς του στὸν διάδοχο Ἐδουάρδο καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία του νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Ἀγγλία.

Ἀλλὰ ἕνα τέτοιο σχέδιο, ὅσων ἐνδιαφέρον καὶ ρομαντικὸ καὶ ἂν ἦταν, ὁδηγοῦσε σὲ διάφορες περιπλοκές, κι' ὁ Ἐδουάρδος κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὴ γνώμη τοῦ Γερμανοῦ πρίγκηπος.

Ἀλλ' ὁ πρίγκηψ ἀγαποῦσε φλογερά, ἐλάτρευε τὴν ἀριστοκρατικὴ κόρη, καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἶχε τρελλὰ ἐρωτευθεῖ τὸ Γερμανὸ πρίγκηπα, ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ ἕνα θρόνο γιὰ τὴν ἀγάπη της...

Ἡ πιέσεις ὅμως ποὺ ἐξήσκησαν οἱ ὑψηλοὶ κύριοί της, ἦσαν τέτοιες, ὥστε ἡ θέλησις τῆς νεαρῆς Κυρίας ἐπὶ τῶν πιωῶν ἐλύγισε. Λέχτηκε νὰ γράψῃ στὸν ἀγαπημένο της τὸ μοιραῖο «ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΜΕ» καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πιστέψῃ ὅτι μετανόησε. Ὁ Γερμανὸς πρίγκηψ ἐγύρισε στὴν πατρίδα του καὶ ὕστερ' ἀπὸ καιρό, ἔκανε ἕνα συμβατικὸ γάμο μὲ μιὰ ἄσχημη πριγκήπισσα, ποὺ τοῦ ἐπροξένευε ἡ αὐλικὴ διπλωματία.
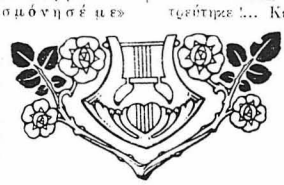
Ἡ νεαρὰ Ἀγγλίς, ὕστερ' ἀπὸ τὴ θυσία τοῦ ἐρωτός της, ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴν Αὐλὴ κι' ἔζησε σὲ αὐστηρὴ ἀνωνυμία ὡς τὸ θάνατό της, ποὺ συνέβη στὰ 1912».